

Arrest

nr. 184 080 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DUPONT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2016 dient de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging om haar in België verblijvende Belgische echtgenoot teervoegen.

Op 20 oktober 2016 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en neemt volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

“Op datum van 30/06/2016 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mijnheer G. H., geboren op 11/10/1969, van Turkse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, Mevrouw Y. S., geboren op 10/12/1968, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt'.

Er werd geen mutualiteitattest of privé ziektekostenverzekering voorgelegd dewelke stelt dat Mijnheer G. H. vanaf haar aankomst op het Belgisch grondgebied kan ingeschreven worden;

Mevrouw Y. S. toont dus niet aan over een ziektekostenverzekering te beschikken die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011 ;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

“motivatie

inbreuk op art 62 ivm met de motivering van administratieve aktes

Overwegende dat de bestreden beslissing op devolgende wijze is gemotiveerd :

“ Artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over een ziekteverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt .

Er werd geen mutualiteitsattest of privé ziekteverzekering voorgelegd dewelke stelt dat Mijnheer G. H. bij zijn aankomst op het Belgisch grondgebied bij hun kan ingeschreven worden ;

Mevrouw Y. S. toont dus niet aan over een ziektekostenverzekering te beschikken die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt waardoor de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn ;

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn ;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf , de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen .

Overwegende dat Mevrouw Y. S. wel degelijk over een ziekteverzekering beschikt die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt .

Dat er blijkbaar een probleem ontstond bij het opsturen van dit document .

Dat Mevrouw Y. S. wel degelijk over dit document beschikte (en beschikt) en dat tegenpartij haar wel eerst had kunnen inlichten teneinde haar de mogelijkheid te geven om dit document op te sturen.”

Het tweede middel luidt:

“Inbreuk op artikel 8 E.V.R.M.

Overwegende dat Mevrouw Y. S. en mijnheer G. H. wel degelijk willen samenleven als gezin en dan ook liefst zo vlug mogelijk .

Dat zij daarop recht hebben .

Dat de situatie bovendien dringend is in die zin dat Mevrouw Y. S. een problematische gezondheid heeft en werkelijk de steun en de nabijheid van haar partner nodig heeft .

Dat in die zin ook de negatieve beslissing van tegenpartij een inbreuk uitmaakt op artikel 8 E.V.R.M. “.

2.2. De verwerende partij merkt op in de nota:

“In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote weldegelijk over een ziektekostenverzekering beschikt, doch dat er blijkbaar een probleem ontstond bij het opsturen van dit document. Verwerende partij had verzoeker kunnen inlichten teneinde hem de mogelijkheid te bieden dit document voor te leggen.

Verwerende partij heeft de eer in hoofde te antwoorden dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet in verband kan worden gebracht met de toelichting bij zijn middel. Voormelde bepaling omvat immers een formele motiveringsplicht, terwijl verzoeker blijkens de toelichting bij zijn middel geenszins betwist dat de gronden waarop de bestreden beslissing zijn gesteund op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen. Verzoeker beperkt zich slecht te beweren dat zijn echtgenote een ziektekostenverzekering heeft. Het eerste middel is zodoende onontvankelijk.

Ongeschikt kan worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht, zoals vastgesteld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, vereist dat de rechtszoekende in de hem aanbelangende beslissing kan lezen op welke gronden die beslissing is gesteund, zodat hij met kennis van zaken kan oordelen of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De gronden kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, namelijk dat er geen mutualiteitsattest of een bewijs van een privékostenverzekering werd voorgelegd dewelke stelt dat verzoeker vanaf zijn aankomst op het Belgische grondgebied kan ingeschreven worden. Zijn echtgenote toont niet aan dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt, waardoor niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldaan is. Hiermee is aan de voornaamste vereiste van de formele motiveringsplicht voldaan is, zodat het middel in rechte faalt. (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verzoeker beperkt zich tot een ongestaafd betoog als zou zijn echtgenote weldegelijk over een ziektekostenverzekering beschikken, doch dat er blijkbaar een probleem ontstond bij het opsturen van dit document. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat het voormelde bewijs werd geleverd. Door louter te beweren dat de referentiepersoon dit wel zou hebben, slaagt verzoeker er niet de door hem aangevoerde schending aan te tonen.

Verzoeker gaat er tot slot aan voorbij dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de “familieleden (...) moeten bewijzen dat de Belg (...) beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.” De plicht rust op de aanvrager om zijn dossier te vervolledigen, zodat verzoeker geenszins ernstig kan voorhouden als zou verwerende partij hem dienen in te lichten welke ontbrekende stukken hij dient voor te leggen. Verzoeker laat na enige bepaling dan wel beginsel aan te duiden op grond waarvan verwerende partij hiertoe verplicht zou zijn.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hij zou vlug mogelijk wil samenleven als een gezin. De situatie zou bovendien dringend zijn, nu zijn echtgenote een problematische gezondheid zou hebben, waardoor verzoekers steun vereist zou zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker toe te laten tot het grondgebied en hem te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon betreden indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz

Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders. Verzoeker beperkt zich verder tot een ongestaafde bewering dat zijn echtgenote een problematische gezondheid zou hebben, waardoor verzoekers steun vereist zou zijn. Hij toont bovendien niet aan dat zij niet in staat zou zijn hem in Turkije te vervoegen.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door onder meer artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 40ter van de vreemdelingenwet en vermeldt de feitelijke grondslag: de verzoekende partij legt geen bewijs neer dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's voor haar dekt in België; er werd geen mutualiteitsattest of een privékostenverzekering voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij vanaf haar aankomst in België kan ingeschreven worden.

Deze motieven zijn afdoend. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij dergelijk bewijs niet heeft voorgelegd. Zij stelt enkel dat haar echtgenote dit document heeft maar een probleem ontstond bij het opsturen van dit document. Zij geeft toe dat het document niet is overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en kan de verwerende partij al dus niet verwijten dat zij geen rekening hield met een document dat niet was overgemaakt.

Voorts betwist de verzoekende partij niet, zoals terecht geciteerd door de verwerende partij dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet oplegt dat zij dient te bewijzen dat haar Belgische partner ook voor haar zelf beschikt over een ziektekostenverzekering.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die niet correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is evenmin geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) luidt deze bepaling:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij op haar huwelijk met haar Belgische partner. In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied

in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

In casu werd de aanvraag afgewezen omdat de verzoekende partij naliel de bewijzen voor te leggen die haar wettelijk zijn opgelegd. De verzoekende partij stelt over een ziektekostenverzekering te beschikken. Het moet voor de verzoekende partij dan ook eenvoudig zijn desgevallend een nieuwe aanvraag in te dienen gepaard gaand met de nodige bewijsstukken die de Belgische wetgever heeft opgelegd. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij een aanvraag gezinshereniging weigert omdat documenten, die eenvoudig te verkrijgen zijn, niet werden overgemaakt. Voorts wordt er samen met de verwerende partij vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat concrete hinderpalen aan te voeren die er op wijzen dat de verzoekende partij desgevallend van haar echtgenote niet zou kunnen verlangen dat in afwachting zij haar vervoegd in Turkije en dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden: de verzoekende partij dient slechts te voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet opgesomde vereisten. Bovendien staat de verzoekende partij niet dat zij een problematische gezondheid zou hebben en is het niet kennelijk onredelijk dat in elk geval een ziektekostenverzekering moet worden voorgelegd.

De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Er wordt besloten dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN